

briferne og dels ved Pasningen af Koerne, udgjør ikke Mindre end et Beløb paa 1,047,000 Kr. Disse Tal forekomme os at være et tilstrækkelig talende Vidnesbyrd om, hvor uerstatteligt et Tab det vilde være for Arbejderklassen i Landet, om Sufferindustrien under Indskydelse af Tidens ugunstige Forhold skulde være udsat for at gaa til Grunde, og vi kan derfor kun tilraade Udvalget at gaa ind paa den i § 2 foreslaaede Nedsættelse af Afgiften.

Dette vil Udvalget faa meget lettere kunne gjøre, som den foreslaaede Nedsættelse efter Omstændighederne vil kunne ske, uden at Produktet derved forbyrdes for Forbrugerne. Og dernæst ogsaa, fordi Nedsættelsen ikke gaar saa vidt, at den paa nogen Maade kan betragtes som en Begunstigelse for vor egen Sufferindustri; thi selv efter en saadan Nedsættelse ville Udlandets Fabrikker endnu kunne sende sine Sukkere herind i Landet til en lige saa billig eller vel endog billigere Pris, end det vil kunne leveres af vore egne Fabrikker. Ligeledes vil heller ikke en Gang denne Nedsættelse kunne sætte os fuldtud i Stand til at møde til Konkurrence i Prisbillighed med vore Sukkere paa Udlandets Marked. Om egentlig Begunstigelse kan der saaledes ikke være Tale ved de foreslaaede Nedsættelser.

Med Hensyn til Vedtagelsen af den foreslaaede Nedsættelse maa Mindretallet dog gjøre opmærksom paa, at denne vil nødvendiggjøre en Bestemmelse indført i Lovforslaget, gaaende ud paa, at den for Tilværelsen af indenlandsk Roesukker beregnede Afgift ved Udførsel til Udlandet bliver at godtgjøre i Genhold til Indførselsafgiften. Uden Forbindelse med en saadan Bestemmelse vilde Nedsættelsen være aldeles uden Betydning for „Andelsfabriken Nykjøbing“, ja vel endog stille denne Fabrik i et afgjort Misforhold til de „danske Sukkerfabrikker“, der ved deres Forbindelse med de herværende Raffinaderier ville have deres bedste Marked i Landet selv. Vi henvise i saa Henseende til den mere udførlige Motivering, som et fra Andelsfabrikens Bestyrelse indkommet Underdragende giver i den Retning.

Men imod Tilføielsen af en saadan Bestemmelse i Lovforslaget se vi heller ikke, der vil kunne reises nogen grundet Indvending, da Statskassen aabenbart intet Tab vil kunne lide derved, eftersom Udførselen nødvendigvis vilde være at dække for det indenlandske Forbrug ved Indførsel af et tilsvarende Kvantum fremmed Sukker. Mindretallet foreslaar derfor, at der efter § 2 tilføies Lovforslaget en ny Paragraf, hvori en saadan Bestemmelse indsættes.

Idet vi saaledes anbefale Lovforslagets § 2 til uforandret Vedtagelse og derhos foreslaa, at der indsættes en ny Paragraf af det ovenfor angivne Indhold, slutte vi os iøvrigt til den Stilling, Flertallet i Udvalget har indtaget overfor Lovforslagets øvrige Paragrafer.

Udvalgets Ordfører (Tauber) antager, at derfor det vedtages at sætte Udførselsgodtgjørelsen for indenlandsk Roesukker lig med Indførselstolden (hvortil jeg forøvrigt ligesom Udvalgets øvrige Medlemmer har forbeholdt mig min Stilling), maa det i hvert Fald fastsættes, at Godtgjørelsen ikke overstiger 10,4 Ore pr. Bund, eftersom der ellers vil blive højere Udførselsgodtgjørelse for raffineret Sukker, end der erlægges i Told af de Raa- og Hjælpestoffer, der udtræves til sammes Fremstilling, naar det raffinerede Sukker fabrikeres udelukkende af fremmed Roesukker. Jeg stiller derfor et Underændringsforslag herom.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Paragrafen udgaar.